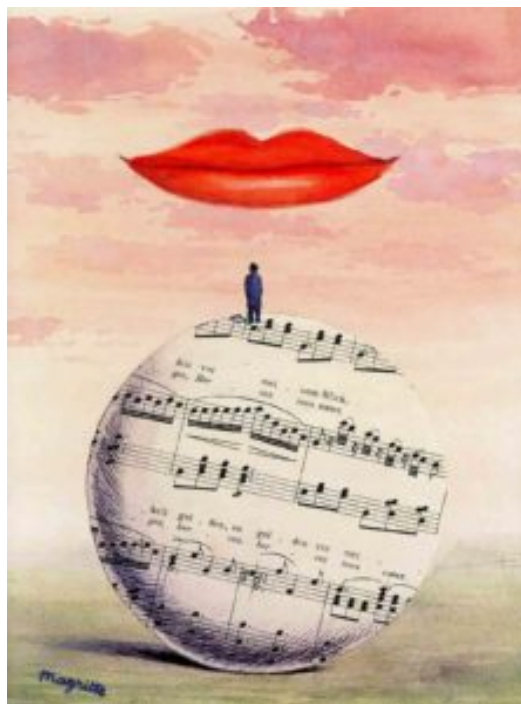

Els llavis que jo besava.
Els llavis que tu besaves.
Els llavis que es besaven
van travessar-me la veu
com un pont en silenci.
Estol i seguici en la nit,
sota l'arc que et tesava,
els ratpenats t'escoltaven
com ombres d'estels,
com un dol de la llum
al pou de l'orgasme.
Sota el pont sec, calle.
Llur remor fosca d'ales
és tot l'alè que, de tu,
ara em vessa als llavis.
Els llavis que jo besava.
Els llavis que tu besaves.
Els llavis que ens besaven.

R. Magritte, *La Reconnaissance Infinie*, 1961